ל' יום קודם הפסח: ת"ר "נותנין מזונות

לפני הכלב בחצר נמלו ויצא אין נוקקין לו

יכיוצא בו נותנין מזונות °לפני הנכרי בחצר

נשלו ויצא אין נוקקין לו הא תו למה לי היינו הך מהו דתימא האי רמי עליה והאי לא רמי עליה קמ"ל: ת"ר *לא ישכיר אדם

כליו לנכרי בע"ש בד' ובה' מותר כיוצא בו

אין משלחין איגרות ביד נכרי בע"ש בד'

ובה' מותר אמרו עליו על ר' יוסי הכהן

ואמרי לה על ר' יוסי החסיד שלא נמצא

כתב ידו ביד נכרי מעולם ת"ר יאין משלחין

איגרת ביד נכרי ע"ש אא"כ קוצץ לו דמים

ב"ש אומרים כדי שיגיע לביתו וב"ה אומרים

כדי שיגיע לבית הסמוך לחומה והלא קצץ

אמר רב ששת ה"ק ואם לא קצץ בית שמאי

אומרים עד שיגיע לביתו ובית הלל אומרים

יעד שיגיע לבית הסמוך לחומה *והאמרת

רישא אין משלחין לא קשיא יהא דקביע בי

דואר במתא והא דלא קביע בי דואר במתא:

ת"ר יאין מפליגין בספינה פחות מג' ימים

קודם לשבת במה דברים אמורים לדבר

הרשות אבל לדבר מצוה שפיר דמי ופוסק עמו

על מנת לשבות ואינו שובת דברי רבי רשב"ג

אומר אינו צריד ומצור לצידן אפילו בע"ש

מותר: ת"ר *ואיז צריז על עיירות של נכרים

פחות מג' ימים קודם לשבת ואם התחילו

אפי' בשבת: אמר רבן שמעון בן גמליאל

נוהגין היו וכו': תניא *א"ר צדוק כך היה

מנהגו של בית רבן גמליאל שהיו נותנין כלי

לבן לכובם ג' ימים קודם לשבת וצבועים

אפילו בע"ש ומדבריהם למדנו שהלבנים

קשים לכבסן יותר מן הצבועין אביי הוה

יהיב ליה ההוא מנא דצביעא לקצרא אמר

ליה כמה בעית עילויה א"ל כדחיורא אמר

לית *כבר קרמוך רבנן אמר אביי האי מאן דיהיב מנא לקצרא במשחא ניתיב ליה

ובמשחא נשקול מיניה דאי מפי אפסריה

דמתחיה ואי בציר אפסדיה דכווציה: ושוין

אלו ואלו שמוענין כו': מאי שנא כולהו דגזרו בהו ב"ש ומ"ש קורות בית הבד

ועיגולי הגת דלא גזרו הנך דאי עביד להו בשבת מיחייב חמאת גזרו בהו ב"ש

ע"ש עם חשכה קורות בית הבדועינולי הגת דאי עביד להו בשבת לא מיחייב

חטאת לא גזרו מאן תגא דכל מידי דאתי ממילא שפיר דמי אמר רב יוסי

מבעוד יום רבי ישמעאל אומר "יגמור משתחשך ורבי עקיבא אומר

לב"ה דלא שרי ב"ה אלא בע"ש אבל בשבת לא וא"ת ואמאי טתנין מזוטת לנכרי בשבת הא כיון דאין מזוטתיהן עליך כדאמרינן הכא

דחסור לערוח בשבת לתת מזוטת קמזו מיי פכיד מסלטת לפני חיה משום דחין מזונותי' עליך

*משום דרכי שלום חשיב קלח [גיטין פא.] מזוטתיו עליך לענין איסור פורח מנוסנדו שפין לשנין ליטול פורלו שבוח דרבכן אבל לענין עשיית קסחז מיי פיצ מכלי מלאכה בי"ע דהוי איסור דאורייתא ופיל כלכם יג ופ"ו מכלי לא השיב מזוטתיו עליד:

לא השיב מזוטתיו עליך: או"ח סימן רמט: קמם ה מיי סכיה מכלי שבת הלכה מז עור מ' ביים שישנה עו מיים ומש מו במי ושו"ע מו"ח סימן רנב ימות והנכרי היה מוחזק בעיר והתיר לשנית ושו"ע מו"ח סימן כנב לו ע"י נכרי משום דרכי שלום ושלה אל רבינו שעיף ב וסימן משום בירו בירו שלום ושלה אל רבינו

עין משפט

נר מצוה

קמה א ב מיי פיו מסלי שנת סלכה

כא סמג לאוין סה טור שו"ע או"ח סימן שכה

כעיף ח:

כעיף פ:

כלכה כ ממג שם

שכת סלי ו ופיל שם

סימן רמו

שמחה והתיר לו אבל לא ע"י ישראל ולה"ר ילחק נראה דהוא הדין בשבת אם היה הענין כך שהיה דבר ששייר דרכי שלום כגון שהיה סנכרי אלם נראה שמותר לשלוח לו על ידי דחורייתא [תוס׳ ישנים]:

שביתה כליסוכב"ש דא"כ אפי' שביתת כלים ואסור לפי שנראה כטטל שכר שבת אף על פי שמשכירו יחד חדש או שבוע דאם משכירו כדמשמע בסוף הזהב (ב"מ דף נח-) גבי [מוספתא שירונין פיג] שוכר פועלים לשמור פרה או תיטק ודוקא לשוכרו דמיחזי כנוטל שכר

כמי דנותנים כלים לכובם [מוספתא פ"א] דפריך והלא קלן לב"ה פריך:

[וע"ע תוס׳ עירוכין מג. דים פלכהו

דקאמר בריש חבית (לקמן

רבינו חננאל יהיא שעה חמישית י וחרומה כל חמשינתינת או לפני כלב מותר ואם אדם כליו לנכרי בע"ש כו' ת"ר אין משלחין

בורתנין מזונות לנכרי בחלר. בשבת אפילו לב"ש דרגיל לאוכלו מיד ודוקא מזונות אבל שאר חפלים אסורים אפילו

ובפ"ב דבילה (דף כח:) דמוליא אני את קפו נדה מיי׳ שם הגכרי שאין מזונותיהן עליך ליתסר כדאמרינן בפרק בתרא (דף קנה:) בכת הרה משוט דחין מזונותיי עליך הלכה זג פמג עשו לו הלכה זג פמג עשו לו ה"ל למיסר בנכרי ויש לומר כיון המג לאיון סס ששיש דמפרנסים עניי נכרים עם עניי שראל א"ה סימן רמה סעיף ה:

> כתוב בח"ז שפית חלה נכרי ושלח ליהודי א׳ ביים שישלה לו מייט ואם לא ישלה לו נכרי לדידן דלית לן השתה רשות הרבים

ישכיר . אין לפרש משום ברביעי ובחמישי נמי אלא כב"ה היא דלית להו שביתת כלים או בחלוק וטלית וכיולא בהן איירי דלא שייך ליום אפילו ברביעי ובחמישי אסור שבת אבל שאלה שריא:

אלא חם כן קולן לו דמים . מתני׳ ועורות לעבדן איירי נמי בקולן והא אין מפליגין בספינה - אפיני חוך התחום אסור משום שמ כדמוכח בפ' תולין (לקמן קלם: ושם) גבי החוא לורבא מדרבנן דאמר למינם בעיכא ואזיל לאידך גיסא ושמר פירי משמע דתוך התחום היה ואפ"ה בלא

הערמה אסור*: השום והבוסר והמלילות . למאי קמג:) מודים חכמים לר' יהודה בשאר פירות ומייתי מדתניא סוחטין בפגעין (א) ועוזרדין אבל לא ברמונים ל"ל דשום ובוסר יותר עשוין למשקין מפגעין ועוזרדין ומיהו התם מסיק עדיום פיב מ"ו דתרדין אע"ג דלאו בני סחיטה נינהו הואיל ואחשבינהו ה"ל משקין ולפ"ז

הא דקתני סוחטין בפגעים לאו סחיטה גמורה קאמר אלא מיחוק בעלמא: רבר ישמעאל אומר יגמור. פי' אינו לריך לסלק הטעינה סמוך לחשכה אלא מניהן כל השבת קשה לר"י היכי מוכח דסבר ר' ישמעאל כל דאתי ממילא אפי' עביד בשבת ליכא חיוב חטאת דילמא ר' ישמעאל סבר כב"ה דשרו אפי' בהגך דלא אתי ממילא והא דנקט ריסקן משום רבותא דר"ע ועוד תימה דר"ע דאמר *לא יגמור לא כב"ש ולא כב"ה ונראה לר"י דיגמור הייטו מהרש"ם דיגמור ויאכל בשבת ולא דמי למשקין שזבו שאסורין דגזריגן שמא יסחוט דהכא אפילו יסחוט ליכא איסור דאורייתא משום דאתי ממילא והשתא מייתי שפיר דקסבר ר' ישמעאל כל דאתי ממילא ש"ד אפי' לב"ש כיון דאי עביד ליה בשבת לא מיחייב ור"ע דאמר לא יגמור לא שלריך להסיר הקורה דסבר כב"ה אלא שלא יגמור כדי לאכול משקדש היום דאסורין אפי' לב"ה כשאר משקין שובו דאסורין דהך סחיטה נמי דאורייתא אע"ג דאתי ממילא ועי"ל דיגמור בידים משתחשך דלא דמי למתני' דלא שרו ב"ה אלא טעינת קורה אבל בידים לא דהכא כשאין מחוסרין דיכה כדאמר בסמוך והשתא מייתי שפיר דכיון דשרי ר' ישמעאל לסחוט בידים ולא גזר אטו מחוסרי דיכה א"כ מתוסרין אבל כר"ע לא אתיא כיון דאסר בשאין מתוסרין דיכה אטו מתוסרין דיכה מלל דמתוסרין דיכה מיחייב וא"ל אסור עם חשכה לב"ש: האל אי לא קביעא מתוסרין אבל כר"ע לא אתיא כיון דאסר בשאין מתוסרין דיכה אטו מתוסרין דיכה מכלל דמתוסרין דיכה מיחייב וא"ל אסור עם חשכה לב"ש: האל אי לא קביעא במחוסרי דיכה נמי סבר דלא מיחייב ובתר הכי קאמר דלרבי ישמעאל במחוסרי דיכה מיחייב ואפ״ה כשאין מחוסרין שרי בידים ולא גזר אטו

לאכול יחד אלא לטבול בו ואינו כלה עד זמן מרובה: שלשים יום. משמתחילין לדרוש בהלכות הפסח חלה אזהרת פסח עליו: כלב. רמי שליה לזונו: לא ישכיר אדם כליו. לששות בהן מלחכה בע"ם דנראה שמשכירו לו לנורך השבת: תורה אור שלא נמלא כמב ידו - שלא יוליכנו כותח הבבלי וכל מיני כותח אסור למכור

כותה הבכלי. נותנין בו התך כדאתרי' באלו עוברין ואינו עשוי

בשבת: אלא אם כן קלן לו דמים . דכיון דקולן לו דמים בדידיה טרח וב"ם לא מודו בקלן דאפילו בקלן פליגי דהא לא עדיף ממוכר ומשאיל וטתן מתנה אלא מילתא דב"ה אשמעינן דבדלא קולך לא פליגי [מוספת'פיזן דחסור: לביתו . של מי שנשתלח לו: לבית הסמוד. לחומת העיר שנשתלח שם: ופלח קנן • ואמאי אסרי ב"ה הח חינהו שרו לעיל : וכם חמרת רישה אין משלחין. אח"כ קלן: דוחר. שלטון השיר ולו רגילין לשלוח חיגרות: שכימה במתה . משלחין בלה קולן בכדי שיגיע השליח למר לבית בפגעים הדוחר ולמר לבית הסמוך לחומה ורישא דאין משלחין בלא קולן כלל דלא קביע במתא ואם לא ימלאט יהא לריך לילך אחריו בשבת : תימה דילמה מפלינין . מפרישין מן היבשה לים רישה היק אין וזהו לשון[הפלגת]ספינה על שם שמפליג משלחין נשחינו עלמו מן היישוב ומרבינו יעקב שמעתי בעירובין שאמלעיתו של ים נקרא פילגום ואף בלשון לעו פילגם: ופוסק · עם הנכרי ע"מ לשבות וחין לריך לשבות : ומלור ללידן. אין אלא וים ספרים מחלך יום ובע"ם היה שם יום השוק כדאמרינן בפסחים במקום שנהגו [דף כ:]:ומדבריהם למדנו כו'.ונפקח מינה מו וכן הגים לשכר הכובם: לקלרת. כובם: כמה ה'ר יהודה ס"ר יהודה נספרו [ח"י] בעית עלויה . בסכר כיבום : כבר קדמוך רכנן . שלמדונו שהלבנים ינייסאין מפסיקין וכן היה שמאי אומר °עד רדתה קשים לכבסן יותר מן הלבועים: לימשחים. ימדדנו בנתינתו ובחזירתו: דכוולי . ברותחין : דאחי ממילא . כנון משקין הללו שנסחטים מאליהם במי לפני ובלבד שיתחיל מבעוד יום : כוסר . הנכי נחצר מובות החברים ענבים בתחילתן כשהן דקים מוליא מהן משקין למבל בו בשר לפי שהוא חזק וקרוב להחמין:מלילות.שבולין שלח בשלו כל לרכן מרסקן וטוענן בהבנים חולין קם.] ומשקם זב מהן ומטבל בו : יגמור . מחחר שרסקן ולברם בכובד יניחם בכלים וילאו מעלמן ומותר לכתחילה:

הנהוח הביח (ה) תום׳ דים

יכול להגיע חלה היכ קלן וכיינו בפלוגם׳ לבו אם יכול דחין משלחין והיינו גרייתה דלעיל דכיוכה

נליון עי' לעיל דף ג ע"א חוס' ד"ם

000

[דיל ביבי] *(בר) חנינא רבי ישמעאל היא דתנן *השום והבוסר והמלילות שרסקן

יובל והוא המשכיר ומשלח כל אנרת למי שנשתלחה לו אין משלחין אא'כ קצץ שכר לשליה או אם יכול השליה להגיע במקום שהוא שרוי (בין) מי שהאנרת שלוחה אליו מבעוד יום ואפילו בבית המפוך להוסה ואי קבוע דואר במתא כעניין שפורשנו למעלה אע'פ שלא קצץ שרי הוא אנרת לכי דואר שדורה ובי דואר הוא במתא בהדיה ואם קצץ שכר המשלח לא קצץ שרי הוא אנרת לכי דואר שדורה ובי דואר בין מתא מביעה מהוח ממותר. אמרו על יופת הכהו החסיד שלא נמצא כתב ידו ביד נכרי מעולם. הא דתנן נתינת כלי לכן לכובס נכרי פשופה היא. הא דתנו רבגן אין מפלינין במפינה פהוח